

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/163/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219204745
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1219204745.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: MWH s. r. o., IČO: 35 730 480, Vrábľa, Staničná č. 502, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., IČO: 36 857 033, Bratislava, Kubániho č. 16, za ktorú koná JUDr. Peter Kováč, proti žalovanej: Z.. I. H. W. G. F. U. Q. I. Á. , J. O.M. X.XX.XXXX, Y. G. G., L. Č.. XXXX/X, zastúpená Benkóczki, Baláž - advokáti, s.r.o., IČO: 35 917 148, Bratislava, 29. augusta č. 36A, za ktorú konajú JUDr. Vendelín Benkóczki a JUDr. Juraj Baláž, o zaplatenie sumy 53.036,24 € € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 4. marca 2022, č. k. 14 C 57/2019-161, taktó

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 4. marca 2022, č. k. 14 C 57/2019-161, vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku II. m e n í tak, že žalovanej proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanej proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 4.3.2022, č. k. 14 C 57/2019-161, zamietol žalobu žalobcu (výrok I.) a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania 100 % (výrok II.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou v prejednávanej veci domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 53.036,24 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu odôvodnil tým, že je obchodnou spoločnosťou, ktorá (vrátane jeho predchodcov) sa domáhala rozhodnutia o vylúčení nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, okres N., obec H., k. ú. H., a to stavby : Y. A, B, súpisné číslo XXX, postavených na pozemku parcelné číslo XXXX/XX z konkurznej podstaty úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii, IČO: 30 416 884, so sídlom Kúty. Žalovaná bola ustanovená do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii. Dňa 7.9.2016 vydal Krajský súd v Bratislave pod č. k. 45 Cbi 80/2002-374 rozsudok, ktorým podanej žalobe vyhovel a rozhodol o vylúčení dotknutých nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu. V odôvodnení uvedeného rozsudku, najmä bod 8., súd skonštatoval nezákonný postup žalovanej ako správcu konkurznej podstaty a porušenie práv žalobcu (jeho právnych predchodcov). Nesprávnosť postupu žalovanej pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty v označenej veci vyslovil v rozhodnutí zo dňa 27.2.2008 aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, č. k. 1 Obo 75/2007-256. Žalovaná postupovala v rozpore so zákonom, ak zahrnula nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii. Táto nezákonnosť bola konštatovaná vyššie označenými súdnym rozhodnutiami. Dňa 30.3.2017 vydal Krajský súd v Bratislave uznesenie č. k. 45 Cbi 80/2002-396, ktorým žalovanej ako správcovi konkurznej podstaty uložil povinnosť

zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v sume 51.548,69 €, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 19.916,35 €, zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 16.596,96 €, trov právneho zastúpenia v sume 15.035,38 € a náhradu trov odvolacieho konania v sume 1.487,55 €. Žalobca uplatnil písomnou formou pohľadávku na náhradu trov konania u žalovanej ako správcu konkurznej podstaty v konkurze vedenom na majetok úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii sp. zn. 3 K 282/96, a to vo výške podľa uznesenia č. k. 45 Cbi 80/2002-396. Nárok žalobcu v rámci prebiehajúceho konkurzného konania doposiaľ nebol uspokojený ani v časti. Vzhľadom na skutočnosť, že nárok žalobcu na náhradu trov konania nebol doposiaľ splnený, v záujme komplexnej ochrany svojich práv si žalobca tento nárok uplatnil priamo voči žalovanej, a to s poukazom na § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a § 12 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch. Vynaložené prostriedky na ochranu vlastníckych práv žalobcu predstavujú úbytok jeho majetkových hodnôt, ku ktorému došlo v dôsledku nezákonného postupu žalovaného a túto čiastku považuje žalobca za škodu. Jej výška predstavuje sumu nákladov na vedenie súdneho konania sp. zn. 45 Cbi 80/2002. Podanie vylučovacej žaloby ako prostriedku ochrany vlastníckych práv žalobca musel vykonať v zákonnej lehote, inak by sa nehnuteľnosti považovali zahrnuté do konkurznej podstaty oprávnene. Ak by žalovaná nepostupovala nezákonným spôsobom, potom by žalobcovi nevznikol dôvod podávať žalobu o vylúčenie veci a vynakladať prostriedky na súdne poplatky a trovy právneho zastúpenia.

1.2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe nárok žalobcu uplatnený žalobou neuznala. Namietla svoju pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní. Dôvodila, že žalobou uplatnená pohľadávka (náhrada trov konania, ktoré boli žalobcovi priznané v konaní, ktoré bolo vyvolané konkurzom) je pohľadávkou proti podstate a túto je možné uspokojiť výlučne v rámci rozvrhového konania podľa ustanovenia § 31 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto navrhla, aby súd žalobu z dôvodu absencie jej pasívnej vecnej legitimitácie zamietol. Z dôvodu procesnej opatrnosti vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, ktorý si uplatnil žalobou ako samostatný nárok na náhradu škody. Poukázala na to, že z listín priložených k samotnej žalobe vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, ktorým súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré si žalobca uplatňuje v predmetnom konaní voči nej ako nárok na náhradu škody, nadobudlo vykonateľnosť dňa 16.5.2017. Žaloba žalobcu bola podaná dňa 4.9.2019. S poukazom na § 106 Občianskeho zákonníka dôvodila, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Z uvedených skutočností je zrejmé, že žalobca sa o jeho domnelom nároku, ktorý výslovne uplatnil voči nej ako nárok na náhradu škody (str. 4 piaty odsek žaloby) dozvedel najneskôr dňom vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, i keď je zrejmé, že výšku trov konania a trov právneho zastúpenia vedel žalobca určiť už oveľa skôr, minimálne v deň vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 45 Cbi 80/2012-374, zo dňa 7.9.2016. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si svoj domnelý nárok na náhradu škody voči nej uplatnil žalobou po márnom uplynutí subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty, preto je jeho nárok uplatnený žalobou premlčaný. Uplatnenie pohľadávky žalobcom v rámci prebiehajúceho konkurzu na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 K 282/96 v danom prípade nemá následky predpokladané § 20 ods. 7 zákona č. 7/2005 Z. z., nakoľko v prípade uplatnenia pohľadávky proti podstate si žalobca svoju pohľadávku uplatnil voči úpadcovi, nie voči žalovanej ako správkyni konkurznej podstaty. Žalovaná poukázala aj na absenciu hmotnoprávných predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody. Namietala a poprela všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, najmä, nie však výlučne vo vzťahu k vzniku škody žalobcu, k jej zodpovednosti za domnelú škodu žalobcu, ako aj ku všetkým okolnostiam uvádzaným žalobcom a týkajúcich sa alebo súvisiacich so vznikom škody žalobcu a jej zodpovednosťou za škodu žalobcu. Dôvodila, že žalobca svoj domnelý nárok na náhradu škody opiera o ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Žalobca považuje jej konanie, ktorým ako správkynia zahrnula majetok do konkurznej podstaty, za konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou, nakoľko bol tento majetok napokon z konkurznej podstaty vylúčený. Podľa žalovanej žalobca zámerne vytrháva a izoluje samotný výsledok súdneho sporu o vylúčenie veci z podstaty z celého kontextu a celkovej situácie, za ktorej žalovaná ako správkynia konkurznej podstaty zahrnula sporný majetok do konkurznej podstaty. Žalobca

v predmetnej žalobe neurčil žiadnu konkrétnu povinnosť z „povinností, ktoré mu (správcovi) ukladá zákon alebo mu ich uloží súd“, ktorú mala žalovaná svojim konaním porušiť. S poukazom na § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. žalovaná dôvodila, že tento zákon predpokladal situácie, kedy môžu existovať pochybnosti, či majetok patrí alebo nepatrí do podstaty, pričom samotný zákon (č. 7/2005 Z. z.), ktorým je správca konkurznej podstaty viazaný, ukladá správcovi zákonnú povinnosť zapísať vec do podstaty. Žalovaná si túto povinnosť splnila, a preto konala v súlade s ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z. z. a neporušila žiadnu zo svojich povinností. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2012-374, zo dňa 7.9.2016 a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 75/2007, zo dňa 27.2.2008, je podľa žalovanej nutné v celkovom kontexte prihliadať aj na prvotné rozhodnutie v celej veci, a to rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/02-141, zo dňa 14.9.2006, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, žalovaná bola tak v danom konaní v prvotnej fáze úspešná. Vo svetle tohto rozhodnutia nemožno konanie žalovanej vôbec posudzovať ako konanie, ktoré je v rozpore s odbornou starostlivosťou. Skutočnosť, že správkyňa zahrnula sporný majetok do konkurznej podstaty súvisela aj s nasledovnými skutočnosťami, ktoré osvedčujú, že správkyňa konala v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou si plnila všetky povinnosti uložené jej zákonom, najmä § 19 zákona č. 7/2005 Z. z. Dňa 13.10.1992 bola medzi Všeobecnou úverovou bankou a.s., pobočka Košice - mesto ako záložným veriteľom a spoločnosťou GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik, Kúty, ako záložcom uzatvorená záložná zmluva č. X/XXXXX k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, k. ú. H., sp. č. XXX J. tkáčovňa hala A a hala B, podľa kolaudačného rozhodnutia č. XXXX/XX, zo dňa 21.3.1983 a kolaudačného rozhodnutia Výst. č. 1309/82, 99/84 - H, zo dňa 15.5.1994, postavená na pozemku parc. č. XXXX/XX, bez pozemku. Táto zmluva bola dňa 19.10.1992 doplnená Dodatkom č. 1 a dňa 27.10.1994 Dodatkom č. 2, ktorým sa v zmluve upravila otázka realizácie záložného práva. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.1.1997 bolo určené, že záložná zmluva č. X/XXXXX, zo dňa 13.10.1992 v znení jej dodatkov, je neplatná. Tento rozsudok bol následne potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.7.1997. Právoplatnosť nadobudol dňa 25.8.1997. Účinky neplatnosti záložnej zmluvy č. X/XXXXX, zo dňa 13.10.1992, v znení jej dodatkov nastali ex tunc, t. j. spätne k momentu uzavretia zmluvy, čo znamená, že táto zmluva bola od počiatku neplatná. Dňa 20.11.1995 bola medzi spoločnosťou GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii a kupujúcim HEFRA spol. s r.o. uzavretá Zmluva o predaji nehnuteľností, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľností - tkáčovne haly A, B, zapísaných na LV č. XXX, k. ú. H., súpisné číslo XXX, nachádzajúcich sa na parc. č. XXXX/XX (bez pozemku). Spoločnosť HEFRA spol. s r.o. neskôr pristúpila ako komanditista k uzavretiu spoločenskej zmluvy, ktorou bola založená spoločnosť MWH k.s. (žalobca) a ktorou sa zaviazala k nepeňažnému vkladu, ktorým bola predmetná nehnuteľnosť, ku ktorej však spoločnosť HEFRA, spol. s r.o. „nadobudla“ vlastnícke právo v rozpore s právnymi predpismi Slovenskej republiky. K uzavretiu zmluvy o predaji nehnuteľností došlo totiž z titulu verejnej dražby konanej dňa 22.5.1995 o 10.00 hod. na E. č. XX v Bratislave. Dôvodom konania spomínanej verejnej dražby bola realizácia záložného práva záložného veriteľa VÚB, a.s. pobočka Košice - mesto, ku ktorej sa pristúpilo na základe od počiatku neplatnej záložnej zmluvy. O týchto skutočnostiach svedčí aj obsah Notárskej zápisnice N 118/95, Nz 117/95 spisanej notárom JUDr. O. I., I. č. XX, Bratislava, a to z dôvodu konania verejnej dražby. Absolútna neplatnosť záložnej zmluvy č. X/XXXXX, zo dňa 13.10.1992, spôsobovala, že vyššie spomínaná verejná dražba zo dňa 22.5.1995 a rovnako tak zmluva o predaji nehnuteľností zo dňa 20.11.1995, ktoré boli len následkom neplatného právneho úkonu, a to od počiatku neplatnej záložnej zmluvy, boli rovnako ako záložná zmluva v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.7.1997, ktorým bola vyslovená neplatnosť záložnej zmluvy č. X/XXXXX, zo dňa 13.10.1992, vyplývalo, že „navrhovateľ (GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik) nebol v čase uzavretia záložnej zmluvy, ale i neskôr vlastníkom nehnuteľností tvoriacich predmet záložnej zmluvy, keďže z listu vlastníctva č. 322 jednoznačne vyplýva, že vlastníkom bol štát - Slovenská republika.“ Za tejto skutkovej situácie bolo zrejmé, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty, ktorá musela v zmysle ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. postupovať s odbornou starostlivosťou, musela v záujme uspokojenia konkurzných veriteľov postupovať v súlade s § 19 citovaného zákona a sporný majetok zapísala do konkurznej podstaty. Neobstojí tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaná mala svojim konaním porušiť svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, tak ako to má na mysli ustanovenie § 8 ods. 2 citovaného zákona. Úlohou správcu v konkurze je predovšetkým zistiť rozsah úpadcovho majetku, rozsah a oprávnenosť pohľadávok uplatňovaných veriteľmi, spravovať konkurznú podstatu a realizovať jej speňaženie. Zodpovednosť správcu za škodu vzniknutú porušením povinností stanovených zákonom alebo uložených súdom sa posudzuje podľa ustanovenia § 420 Občianskeho

zákonníka, ktoré vymedzuje predpoklady všeobecnej zodpovednosti fyzických a právnických osôb za škodu. Predpokladmi zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného ustanovenia je porušenie povinnosti, vznik (existencia) škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie. Žalobca podľa žalovanej nepreukázal základný predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je porušenie právnej povinnosti žalovanej. Žalobca nielenže nepoukázal na žiadnu konkrétnu povinnosť, vyplývajúcu žalovanej ako správkyni zo zákona č. 7/2005 Z. z., ktorú mala žalovaná porušiť, ale naopak, z doložených listinných dôkazov, ako aj vyjadrenia žalovanej je zrejmé, že konala v súlade so svojimi povinnosťami, vždy s odbornou starostlivosťou, v záujme konkurzných veriteľov. Bez preukázania a osvedčenia existencie protiprávneho konania nie sú splnené základné predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody.

1.3. Žalobca vo vyjadrení dôvodil, že svoj uplatnený nárok opiera o hmotnoprávnu normu, ktorá zakladá zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu vzniknutú porušením povinností uložených zákonom alebo rozhodnutím súdu, poukazujúc na ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ako aj § 12 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch. Opätovne poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-374, zo dňa 7.9.2016, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 75/2007-256, zo dňa 27.2.2008, podľa ktorého „V predmetnom prípade je predmetom sporu vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu. Podľa odseku 12 tohto ustanovenia, podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. Z predloženého listu vlastníctva je nepochybné, že v deň vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, tento nebol vlastníkom nehnuteľnosti, vydania ktorej sa navrhovateľ domáha. Vlastníkom bol a je podľa predloženého listu vlastníctva č. 6682 žalobca, ktorý sa za daného stavu dôvodne domáha vydania svojho vlastníctva. Odporca nemal právny dôvod na zapísanie tejto nehnuteľnosti do konkurznej podstaty, pretože v čase vyhlásenia konkurzu nemohli byť pochybnosti, či vec patrí do podstaty.“ Ďalej poukázal na to, že škodu možno v zmysle ustálenej súdnej praxe charakterizovať ako majetkovú ujmu poškodeného objektívne vyjadriteľnú v peniazoch. Škoda sa uhrádza v rozsahu skutočnej škody a ušlého zisku. Skutočná škoda predstavuje primárne majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku, pričom ušlý zisk na druhej strane predstavuje hodnotu, o ktorú sa majetkové hodnoty nezvýšili oproti dôvodne očakávanému chodu vecí. Na základe uvedených skutočností je možné prijať jednoznačný záver, že žalovaná suma predstavuje skutočnú škodu, ktorá žalobcovi vznikla. Na vznik práva na náhradu škody je potrebné preukázať príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 177/08, zo dňa 1.3.2010, je základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. V danom prípade škoda vznikla práve z dôvodu porušenia povinností na strane žalovanej, čo bolo konštatované cit. právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-374, zo dňa 7.9.2016, teda zavineným konaním žalovanej. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania mal žalobca za to, že táto je nedôvodná, pričom poukázal na časť II. podanej žaloby, z ktorej okrem iného vyplýva, že uplatnený nárok na náhradu trov konania doposiaľ uspokojený nebol. Tvrdenie žalovanej, že v konaní bola v prvotnej fáze úspešná a že si plnila povinnosti uložené zákonom o konkurze a vyrovnaní, je irelevantné s prihliadnutím na celý priebeh konania a záverečné právoplatné rozhodnutie, ktoré jednoznačne konštatovalo porušenie povinností žalovanej v niekoľkých prípadoch a poukázalo na jej chybný postup v postavení správcu, kedy namiesto konania v súlade s ustanoveniami upravujúcimi odporovateľnosť právnych úkonov, nedôvodne a bez náležitej odbornej starostlivosti zaradila do súpisu majetok v rozpore so zákonom o konkurze a vyrovnaní. Žalovaná neosvedčila svoj postup s odbornou starostlivosťou tak, ako to predpokladajú príslušne právne predpisy, nielen v tomto konaní, ale ani v právoplatne skončenom konaní pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002, ktorý práve konštatoval opak. Žalobca zotrval na svojej žalobe.

1.4. Žalovaná zotrvala na tom, že nárok žalobcu uplatnený žalobou neuznáva a v plnom rozsahu ho považuje za nedôvodný. Vyjadrenie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutkové okolnosti ani žiadne iné okolnosti alebo vyjadrenie, ktoré by už neboli obsiahnuté v žalobe žalobcu, je len zopakovaním jeho argumentácie uvedenej v žalobe. Žalovaná poukázala na to, že vo svojom vyjadrení k žalobe namietala svoju pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní. Svoje vyjadrenie oprela o relevantné skutočnosti a konkrétne ustanovenia zákona. Žalobca na túto námietku v podstate žiadnym spôsobom nereagoval a iba uviedol, že túto námietku žalovanej považuje za nedôvodnú. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe

namietala taktiež premlčanie uplatneného nároku. Ani k tejto námietke sa žalobca relevantne nevyjadril a iba konštatuje, že námietka premlčania je nedôvodná. Pokiaľ sa jedná o odôvodnenie žalobcu vo vzťahu k zodpovednosti žalovanej za škodu nárokovanú žalobcom, k tejto sa žalovaná v plnom rozsahu vyjadrila vo svojom predchádzajúcom vyjadrení, zároveň navrhla vykonanie dôkazov, o ktoré opiera svoje skutkové tvrdenia ako aj právne závery. Konajúcemu súdu navrhla, aby žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním aj z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave v právnej veci žalobcu: MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, proti žalovanému: JUDr. I. H., ako konkurzný správca úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii, IČO: 30 416 884, o návrhu žalobcu na vylúčenie nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, vedenej pod sp. zn. 45 Cbi 80/2002, rozhodol dňa 7.9.2016 tak, že vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii, IČO: 30 416 884, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, okres N., obec H., k. ú. H., a to stavby: Y. A, B, súpisné číslo XXX, postavené na pozemku parcelné číslo XXXX/XX a žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.12.2016. Následne o výške náhrady trov konania rozhodol dňa 30.3.2017 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v sume 51.548,69 €, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 19.916,35 €, zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 16.596,96 € a trov právneho zastúpenia v sume 15.035,38 €, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Žalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 1.487,55 €, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002 súd prvej inštancie zistil, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10.5.2017. Z pripojených doručení ďalej zistil, že predmetné uznesenie bolo právnej zástupkyňi žalobcu doručené dňa 10.4.2017

a právnenému zástupcovi žalovaného dňa 24.4.2017. Súd prvej inštancie konštatoval, že výška priznaného nároku vo forme trov konania bola právnenému zástupcovi žalobcu známa v deň doručenia uznesenia sp. zn. 45 Cbi 80/2002, a to dňa 10.4.2017. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.5.2017 a vykonateľnosť dňa 16.5.2017. Žalobca podal žalobu na súd až 5.9.2019, teda po márnom uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, súd prvej inštancie v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka prihliadol na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a žalobu zamietol.

1.6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a keďže žalovaná mala v konaní plný úspech, súd prvej inštancie jej priznal proti neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. Namietal nesprávne a v podstatnej miere aj nepreskúmateľné závery rozsudku súdu prvej inštancie. Vytýkal mu, že z rozsudku nevyplýva, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že dňa 10.4.2017 - doručením uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002, zo dňa 30.3.2017, o výške náhrady trov konania právnej zástupkyňi žalobcu - žalobca nadobudol vedomosť, že suma rovnajúca sa sume trov konania predstavuje zároveň aj škodu. Označené uznesenie je rozhodnutím o náhrade trov konania a nie o výške škody. Poukázal na to, že podľa právnej úpravy subjektívna premlčacia doba začína plynúť od dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pojem „dozvie sa o škode“ vyjadruje vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, a súčasne aj o tom, že jeho majetkový úbytok je škodou spôsobenou týmto protiprávnym úkonom alebo udalosťou. Ak teda súd prvej inštancie ustálil, že žalobca sa dozvedel o škode dňa 10.4.2017, potom mal tento záver odôvodniť s ohľadom na dokázané skutočnosti, t. j. že v uvedený deň žalobca mal sumu trov konania (vyčíslených a priznaných v uznesení súdu sp. zn. 45 Cbi 80/2002, zo dňa 30.3.2017) chápať ako škodu. Avšak ani súd prvej inštancie v rozsudku žiadnym spôsobom nezdôvodnil, na základe čoho považuje dátum 10.4.2017 za vedomosť o škode, hoci ide o podstatnú podmienku pre použitie § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne aplikoval právny režim premlčania práva na náhradu škody vo vzťahu k právnym a skutkovým okolnostiam vyplývajúcich z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002, zo dňa 30.3.2017, resp. dňu jeho doručenia žalobcovi, hoci predmetným uznesením bola žalobcovi primárne priznaná náhrada trov konania v konkrétnej výške a nie náhrada škody.

2.2. Žalobca poukázal na to, že v konaní tvrdil, že žalovanú sumu bolo možné považovať za škodu v právnom zmysle až po tom, čo sa žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty k nároku

žalobcu vyjadřila v konečnej správe v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii, sp. zn. 3 K 282/1996 (pozn. podanie žaloby v roku 2019 žalobca od počiatku odôvodnil princípom opatrnosti vo vzťahu k zamedzeniu uplynutia objektívnej premlčacej doby). Od prihlásenia pohľadávky žalobcu titulom náhrady trov (vyčíslených a priznaných v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002, zo dňa 30.3.2017) až do doručenia konečnej správy z konkurzu - čo sa udialo na pojednávaní dňa 19.1.2022, resp. do jej zverejnenia v októbri 2021 - žalovaná na prihlášku pohľadávky žalobcu vôbec nereagovala a žalobca nemohol disponovať informáciou, či a v akom rozsahu jeho nárok bude uspokojený. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že s touto jeho argumentáciou, ktorá má bezprostrednú spojitosť aj s posúdením námietky premlčania a začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, sa konajúci súd nevyporiadal. Súdtakto postupoval napriek vykonanému dokazovaniu podľa špecifikácie opisanej v bode 13. odôvodnenia rozsudku, t. j. oznámení Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn.

3 K 282/1996 o tom, že uznesenie o schválení konečnej správy bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 225/21, dňa 24.11.2021, pričom z konečnej správy vyplývalo, že pohľadávku 53.036,24 € správca konkurznej podstaty uznal čo do právneho dôvodu, výšky a poradia, ale v zmysle § 33 ods. 1 zákona 328/1991 Zb. ju vylúčil z uspokojenia. Súdtakto prvej inštancie tým podľa žalobcu zaťažil napádaný rozsudok aj vadou nepreskúmateľnosti, ktorá spôsobuje porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Povinnosť súdu vyporiadať sa s argumentom procesnej strany vyplýva nielen z § 220 ods. 2 C.s.p., ale jej dôležitosť zdôraznil napríklad Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 736/16 (bod 24. odôvodnenia): „Ústavný súd tiež viackrát uviedol, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil.“ „Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr.

m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (IV. ÚS 57/2014). Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach bližšie konkretizoval, že „Vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súdtakto argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súdtakto na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovnať sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaoberanie sa námietkou účastníka konania. Súdtakto sa s argumentom musí vyrovnávať dostatočne. Ak argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania.“ Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak súdtakto nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súdtakto zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súdtakto, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. V dôsledku toho, že sa súdtakto prvej inštancie nevyporiadal s tvrdeniami žalobcu práve vo vzťahu k námietke premlčania a súčasne posúdenie súdu o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, súdtakto týmto postupom porušil práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Zdôraznil, že súdtakto tak zaťažil napádaný rozsudok aj vadou nepreskúmateľnosti, ktorá spôsobuje porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

2.3. Podľa odvolateľa súdtakto prvej inštancie postupoval nesprávne aj preto, lebo dôkazné bremeno o tom, že dňa 10.4.2017 začala plynúť subjektívna premlčacia doba pre náhradu škody voči žalovanej, mala znášať žalovaná. Tá v konaní namietala premlčanie a teda ona mala preukázať skutočnosť o tom, že dňa 10.4.2017 začala plynúť subjektívna premlčacia doba, t. j. mala tvrdiť a preukázať všetky skutkové okolnosti preukazujúce začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Žiadny dôkaz a ani tvrdenie ale v tomto zmysle v konaní neuviedla.

2.4. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, považujúc rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Mala za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že nárok žalobcu, ktorý si uplatnil žalobou ako samostatný nárok na náhradu škody, je premlčaný. Poukázala na to, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ktoré si žalobca uplatňuje v predmetnom konaní nesprávne voči žalovanej ako nárok na náhradu škody, nadobudlo vykonateľnosť dňa 16.5.2017. Žalobca svoju žalobu voči žalovanej podal dňa 4.9.2019. S poukazom na § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka dôvodila, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Z uvedených skutočností je zrejmé, že žalobca sa o jeho domnelom nároku, ktorý výslovne uplatňuje voči žalovanej ako nárok na náhradu škody (str. 4 piaty odsek žaloby) dozvedel najneskôr dňom vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, i keď je zrejmé, že výšku trov konania a trov právneho zastúpenia vedel žalobca určiť už oveľa skôr, minimálne v deň vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 45 Cbi 80/2012-374, dňa 7.9.2016. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej uplatnil žalobou po márnom uplynutí subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty, a preto je jeho nárok voči žalovanej premlčaný. Opakovaná argumentácia žalobcu o tom, či poznal alebo nepoznal rozsah škody sa v danom prípade javí minimálne ako špekulatívna. Žalobca si jeden a ten istý nárok uplatňuje voči rôznym subjektom, a to voči úpadcovi prihláškou v konkurznom konaní a taktiež voči žalovanej v tomto konaní, pričom je však v oboch prípadoch zrejmé, že žalobcova vedomosť o výške škody je preukázateľná minimálne počnúc dňom 7.9.2016, resp. 30.3.2017, z čoho vyplýva, že žaloba bola podaná pod uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Žalobca pritom nemôže špekulatívne tvrdiť, že výška jeho nároku mohla byť zrejma až po ukončení rozvrhové konania v konkurze, nakoľko výška ním uplatneného nároku je uplatnená na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, ktoré nadobudlo vykonateľnosť 30.3.2017. Žalovaná odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že žalovaná vo svojom podaní prezentuje opakovane argumentáciu používanú v konaní pred súdom prvej inštancie a nevyjadruje sa k jeho odvolacím dôvodom a námietkam. Tieto dôvody a námietky odôvodnil žalobca tromi základnými skutočnosťami, konkrétne: a) Z rozsudku nevyplýva, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že dňa 10.4.2017 (dátum doručenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002, zo dňa 30.3.2017, o výške náhrady trov konania právnej zástupkyňi žalobcu) žalobca nadobudol vedomosť, že suma rovnajúca sa sume trov konania predstavuje zároveň aj škodu. Označené uznesenie je rozhodnutím o náhrade trov konania, a nie o výške škody, b) Žalovanú sumu bolo možné považovať za škodu v právnom zmysle až po tom, čo žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty sa k nároku žalobcu vyjadrila v konečnej správe v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu GOSSYCOM, Záhorské tkáčovne, štátny podnik v likvidácii, sp. zn. 3K 282/96 (pozn. podanie žaloby v roku 2019 žalobca od počiatku odôvodnil princípom opatrnosti vo vzťahu k zamedzeniu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty), c) Súd prvej inštancie postupoval nesprávne v konaní, lebo dôkazné bremeno o tom, že dňa 10.4.2017 začala plynúť subjektívna premlčacia doba pre náhradu škody voči žalovanej mala znášať žalovaná. Tá v konaní namietala premlčanie a teda ona mala preukázať skutočnosti o tom, že dňa 10.4.2017 začala plynúť subjektívna premlčacia doba, t. j. mala tvrdiť a preukázať všetky skutkové okolnosti preukazujúce začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Žiadny dôkaz a ani tvrdenie ale v tomto zmysle v konaní neuviedla. Žalobca odmietol hodnotenie jeho argumentácie ako špekulatívnej a to najmä z dôvodu, že nejde o opakované uplatňovanie jedného a toho istého nároku, nakoľko z nárokov sú zrejmé rôzne právne základy a skutkové okolnosti (náhrada škody vs. náhrada trov konania). Žalobca na tieto skutočnosti od podania žaloby poukazuje a svoj postup (aj z hľadiska časovej postupnosti) logicky a právne odôvodnil. Žalovaná však na tieto súvislosti vo svojom vyjadrení žiadnym spôsobom nereflektuje, uvádza len opakované stanovisko a nesprávne stotožňuje vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá s vedomosťou o priznanej náhrade trov konania, čo považuje v prejednávanej veci za principiálne. Zotrvával na svojom odvolaní, dôvodoch tam uvedených, ako aj na odvolacom návrhu.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. apríla 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo výroku I. potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Keďže sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7.1. Ako vyplýva zo žaloby, žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanej zaplata sumy vo výške 53.036,24 €, a to titulom náhrady škody, ktorú mu mala žalovaná spôsobiť ako správkyňa konkurznej podstaty, keď pri súpise majetku patriaceho do konkurznej podstaty nekonala s náležitou odbornou starostlivosťou. Škoda podľa žalobcu spočívala v nákladoch - trovách konania, ktoré vynaložil v súvislosti s bránením svojich práv v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 45 Cbi 80/2002 a ktorých náhrada mu bola priznaná uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, právoplatného dňa 16.5.2017. Žalovaná namietala premlčanie žalobcom uplatneného nároku.

7.2. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov správca zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti. Na zodpovednosť správcu sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Správca zodpovedá aj za škodu, ktorú v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti spôsobí jeho zamestnanec alebo osoba, ktorú poveril vykonaním jednotlivých úkonov správcovskej činnosti; zodpovednosť zamestnanca alebo osoby poverenej vykonaním jednotlivých úkonov správcovskej činnosti podľa osobitných predpisov tým nie je dotknutá.

7.3. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

7.4. Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (1). Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (2).

7.5. Právo na náhradu škody je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo na náhradu škody sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 106 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 106 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na náhradu škody priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynúť a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je určený okamihom, kedy došlo ku škode. Na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním; b) vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto prvkoch (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o nich) a len vtedy začne poškodenému plynúť subjektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k vzniku škody a kto za ňu zodpovedá, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať, že došlo ku vzniku škody, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jej náhradu možno dôvodne uplatniť na súde.

7.6. Ako odvolací súd uviedol v bode 7.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalobca si predmetnou žalobou uplatňuje voči žalovanej náhradu škody vo výške 53.036,24 €. Podľa opisu rozhodujúcich skutočností

v žalobe mu škoda vznikla tým, že v konaní voči žalovanej v postavení správkyne konkurznej podstaty (ktorá nekonala s dostatočnou odbornou starostlivosťou) žalobca vynaložil náklady, spojené s bránením svojich práv. Uvedené náklady mu boli priznané titulom náhrady trov konania a to uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017 (č. I. spisu 28 a nasl.). Uvedeným uznesením bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania pred súdom prvej inštancie vo výške 51.548,69 €, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 19.916,35 €, zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 16.596,96 € a trov právneho zastúpenia v sume 15.035,38 €, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Predmetným uznesením bola zároveň žalobcovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania v sume 1.487,55 €, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.5.2017. V súvislosti s právoplatnosťou uznesenia odvolací súd uvádza, že dňa 10.5.2017 obom účastníkom konania uplynula 15-dňová lehota na podanie odvolania, ktorá začala plynúť nasledujúci deň po doručení rozhodnutia. Žalobca bol v tomto konaní zastúpený advokátkou. Ako v konaní zistil súd prvej inštancie (z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cbi 80/2002), advokátke žalobcu bolo uznesenie č. k. 45 Cbi 80/2002-396 doručené dňa 10.4. 2017, advokátovi protistrany bolo uznesenie doručené dňa 24.4.2017. Dátum doručenia uznesenia právnej zástupkyňi žalobcu žalobca v konaní nenamietal. V odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí nevysvetlil, na základe čoho dospel k záveru, že doručením predmetného uznesenia žalobca nadobudol vedomosť, že suma rovnajúca sa sume trov konania predstavuje zároveň aj škodu. Podľa § 132 ods. 1 C.s.p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Z uvedeného ustanovenia, okrem iného vyplýva, že v žalobe musí žalobca uviesť pravdivo a úplne tie skutočnosti, z ktorých je zrejmé, aké právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva si žalobca žalobou uplatňuje a na základe akých skutočností. Judikatúra vymedzuje rozhodujúce skutočnosti ako údaje, ktoré sú nutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok (skutkový dej), na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Rozhodujúcimi skutočnosťami sú teda také skutočnosti, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok čo do jeho základu a výšky. Sám žalobca v žalobe uviedol, že náklady vynaložené na konanie vedené pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 45 Cbi 80/2002, náhrada ktorých mu bola priznaná uznesením č. k. 45 Cbi 80/2002-396, zo dňa 30.3.2017, sú škodou, teda ujmu, ktorá vznikla v jeho majetkovej sfére. Doručením uvedeného uznesenia tak mal vedomosť o výške škody (o výške nákladov, ktoré mu boli rozhodnutím priznané titulom trov konania a ktoré v konaní vynaložil), ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá, poznal skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať, že došlo ku vzniku škody, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jej náhradu možno dôvodne uplatniť na súde. Ak žalobca podal žalobu na súd dňa 5.9.2019, urobil tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty, správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď prihliadajúc na námietku premičania, vznesenú v konaní žalovanou, žalobu žalobcu zamietol.

7.7. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, teda aj proti výroku o trovách konania. Odvolací súd výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % zmenil tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou.

8. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a vo výroku II. zmenil (§ 388 C.s.p.) z dôvodov uvedených v bode 7.7. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

9. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná mala v odvolacom konaní plný úspech, preto odvolací súd rozhodol tak, že jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).